

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

14. februārī

Laiks jūtami atkal iet pretī gaismai. Ir tik bagātinoši cilvēka iekšējai dzīvei, ja tas būt vērīgs – ja tas spēj dabas ritus saskatīt arī kontekstā ar saviem iekšējiem, dvēseles ritiem, saklausīt jautājumus, ko viss dzīvais ap mums uzdod un arī tur smelties atbildes – arī par savu dzīvi.

Šī svētdiena iezīmē noslēgumu laikam pēc Zvaigznes dienas. Trešdien ir tā sauktā Pelnu diena, ar kuru aizsākas laiks pirms Lieldienām jeb gavēnis. Par to domāsim turpmākajās reizēs, bet tagad nedaudz par šīs svētdienas garīgajiem vadmotīviem. Tie saistās ar tā saukto Apskaidrošanas jeb Tansfigurācijas notikumu. Marka ev. 2.nodaļa par to saka “Jēzus ņēma pie sevis Pēteri, Jēkabu un Jāni un uzveda tos savrup kādā augstā kalnā, un viņš tapa pārveidots to priekšā.”

Tiešām ceru, ka šis laiks, kurā šobrīd esam, arī mūs vedīs pretī jaunai skaidrībai par sevi, pasauli, dzīvi... Bet ceļš pretī tam, neapšaubāmi, ir papildīts ar tumšiem pagriezieniem... Tādus pieredzam arī šajā laikā, ko saucam par pandēmijas un ierobežojumu laiku. Bet iepriekš minētais evaņģēlija stāsts vēstī, ka Jēzus 3 savus mācekļus ved kalnā... Kalnā, īpaši jau īstā kalnā kāpt bieži nebūt nav viegli. Daudz vienkāršāk ir doties no kalna lejup. Šis ir arhetipisks tēls: ceļš pretī kalnam, pretī apskaidrībai...

Nebūšu oriģināls, bet bieži atceros vārdus no Tengiza Abuladzes filmas “Grēku nožēla”: “Kam der ceļš, ja tas neved uz baznīcu?” Ceļš, kas ved uz baznīcu, svētnīcu, templi – pretī apskaidrošanai, apskaidrībai, transfigurācijai... Negribu teoloģiski, abstrakti spriedelēt, bet gluži piezemēti domājot, jāsaka, ka esmu sastapis pavisam ārēji vienkāršus cilvēkus, kurus droši varētu saukt par apskaidrotiem, savukārt kādreiz augstos garīgos amatos esošie var būt gaužām tālu no iekšējas gaismas... Tāpat arī esmu bijis kādās mājās un vietās ārpus jebkādam sienām - vietās, kas arī savā vienkāršībā tomēr droši var nest svētnīcas vārdu, savukārt, esmu arī bijis ēkās, kuras ļaudis sauc par baznīcām, bet, kurās vismaz man nebūt nav bijusi sajūta, ka tās ir svētnīcas.

Un, lai gan subjektīvas sajūtas te var neko daudz nenozīmēt, tomēr, esmu pārliecināts, ka jebkura vieta var vai nu būt vai nebūt svētnīca. Vai es sev jautājis: vai man ir sava Svētnīca, savs Apskaidrošanas kalns? Viens no lielajiem liktens jautājumiem mums katram ir: vai esmu atradis SAVU baznīcu (svētnīcu, templi, dievnamu - vietu, kur jūtos saskarē ar sevi, kur klausos un dzirdu dievišķo)? Jā, tāda vieta var būt jebkur, dievišķā realitāte ir pieredzama, neatkarīgi no sienām un tajās notiekošajiem rituāliem. Un tomēr, dažādas vietas mēs izjūtam, pieredzam atšķirīgi, tāpat kā jūtamies atšķirīgi, esot kopā ar atšķirīgiem cilvēkiem. Mums iekšēji tuvās vietās var būt māju, piederības sajūta, savukārt pavisam atšķirīga sajūta, kad esam svešā vietā, svešā valstī, kontinentā, vai varbūt - kopā ar svešiniekiem, vai cilvēkiem, ar kuriem kopā nejūtamies ērti un labi. Un, būsīm godīgi, tādi cilvēki, taču ir mums katram - tas ir dabiski un cilvēciski. Bet Dievnams... Tām nav jābūt sienām, lai gan arī tām ir nozīme. Dievišķo, svētnīcas sajūtu tu vari pieredzēt mežā, pļavā, pie jūras. Tātad, vai esi atradis savu baznīcu, savu svētnīcu vispirms jau sevī.... Vai esi nonācis pie sava Apskaidrošanas, Transfigurācijas kalna – varbūt ar likteņa pagriezieniem, kurus, iespējams, sekmē arī šādas pieredzes kā pandēmija un ar to saistītie pārbaudījumi? Varbūt tas viss ir jauni un spēcīgi impulsi pretī pārmaiņai sevī, varbūt pretī Apskaidrošanai?